

Билтен 2

6. Фестивал малих позоришних форми 15-21. новембра 2023. године

6.
ФЕСТИВАЛ
МАЛИХ ПОЗОРИШНИХ ФОРМИ
ОД 15. ДО 21. НОВЕМБРА 2023.

Džon Marek
USPOMENE
SARE BERNAR

adaptacija i režija:
Štaša Koprivica

igraju:
Tatjana Bošković - Sara Bernar
Dejan Đonović - Žorž Pitu, sekretar

ЗА НАС
ПОЧНУВА ЖИВОТ

режизер Доротеја Протић

Билана Драговић, Протимица
Шана Попић

НЕНАД КАРИЋ

Е
НЕ
ДАМ,
БРЕ!

МОНОДРАМА
УЛИЦА
ЦРВЕНИХ ВЕЊЕРА

играла Марија Масал

Milica Đukić   Petra Petrović

N.A.N.a

10. већеро у глумачкој
Елиза Јурић

Сценариј: Милош Јаковљевић
Милица Ђукић

Играју:
Татјана Бошковић
Марија Масал
Петра Петровић
Снежана Јаковљевић
Александра Јаковљевић
Дарина Јаковљевић
Милица Ђукић
Снежана Јаковљевић
Петра Петровић
Марија Масал

BESKOMPROMISNI
STAND
UP

ПРЕДСТАВА
МИЛУНКА
игра Весна Станковић

6. ФЕСТИВАЛ МАЛИХ ПОЗОРИШНИХ ФОРМИ

од 15. до 21. новембра 2023. године

На Фестивалу је учествовало седам врхунских монодрама и дуодрама из Србије, Северне Македоније и Црне Горе, које су награђене на неком од позоришних фестивала.

Све представе су у такмичарској конкуренцији, па зато још увек није донета одлука о победнику Фестивала по избору стручног жирија и публике.

Најбољу представу фестивала одабраће трочлани жири у саставу: театролог мр Спасоје Ж. Миловановић, председник, глумица Наташа Петровић, члан и глумац Милош Танасковић, члан. Биће додељена и награда публике за најбољу представу. Гледаоци сваке вечери оцењују представе од 1 до 10.

Током седам фестивалских вечери на репертоару су биле представе:

„Успомене Саре Бернар“ Џона Марела у режији Сташе Копривице, у извођењу Тање Бошковић и Дејана Ђоновића

„За нас почиње живот“ Георга Шпира у режији Дејана Пројковског у извођењу Биљане Драгићевић Пројковски и Нина Лего

„Нана“, по мотивима романа Емила Золе у драматизацији Неде Гојковић и Милене Божић, у режији Тијане Васић у којој игра Милена Божић

„Бескомпромисни станд уп“ по тексту, у режији и извођењу Семира Гицића

Представа Првог приградског позоришта-Пулс театра из Лазареваца „Е не дам, бре!“ Ненада Карића, у режији Иване Недељковић, у извођењу Александра Карића и Маје Софронијевић

Монодрама Културног центра Чукарица из Београда, „Улица црвених вењера“ Љиљане Браловић, у режији Јована Љубеновића, у извођењу Марије Масал

Монодрама „Милунка“ по тексту, у режији и извођењу Весне Станковић

У оквиру богатог пратећег програма фестивала представљени су великани културе Бранислав Нушић, Надежда Петровић и Горан Бјелановић као и млади уметници Јована Станчић и Ђорђе Симић. Потписан је и протокол о сарадњи Народног позоришта Тимочке Крајине „Зоран Радмиловић“ за фондацијом Нушић.

Фестивал отворила Тања Бошковић као Сара Бернар

Зајечарска публика је прве вечери 6. Фестивала малих позоришних форми имала прилику да ужива у дуодрами „Успомене Саре Бернар“. Представа је настала у копродукцији ЈУК „Херцег Фест“ и Херцегновског позоришта из Црне Горе, према тексту Џона Марела, у адаптацији и режији Сташе Копривице. Играју Тања Бошковић и Дејан Ђоновић.

Позоришни комад, према речима редитељке, истовремено комедија и мелодрама не говори само о животу и смрти славне глумице Саре Бернар већ и о позоришној уметности уопште.

Наша прослављена глумица Тања Бошковић, којој није први пут да игра у Зајечару, а прошле године је била и члан жирија на фестивалу „Дани Зорана Радмиловића“, после представе је истакла да је Зајечар постао важан на културној мапи Србије када је позориште у питању.

„Ја сам задивљена. Алал вера. Играла сам пре пар година овде и са великом радошћу се сећам тог периода. Мислим да се ово позориште труди да културни центар постане сваки град у овој земљи. Са моје тачке гледишта то је јако важно јер је то начин да се однегује језик, да се однегује мисао, да се однегује публика која ће доћи на студије у неки велики град и вратити се, слава господу, у свој Зајечар и све те fine ствари довести овде“, рекла је наша филмска дива која је имала само речи хвале и за колегу Дејана Ђоновића који тумачи лик Сариног секретара, као и за редитељку Сташу Копривицу.

“Јесте ли видели мог партнера Дејана Ђоновића? Он је такав џенлмен и такав господин у односу према глумицама, према свима. То је тако узбу-дљиво и дивно. Он је један од ретких глумаца који има то достојанство и велико поштовање према жени. Он зна да је бити глумица једино теже него бити

глумац. Сташа Копривица је једна изузетно широка жена, великог неба изнад главе и велике толеранције. Диван процес смо имали. Од комада који је на првом читању трајао три ипо сата ми смо направили комад од сат и двадесет а да ништа нисмо изгубили од суштине. Све што је писац користио је истина и аутентично и за мене је била посланица да играм Сару Бернар” истакла је Тања Бошковић, која је за ову улогу зимус на 27. Међународном фестивалу малих сцена и монодраме у Источном Сарајеву освојила Награду за најбољу глумицу.

Живот је леп и без добитка на лутрији

На Фестивалу малих позоришних форми који се у зајечарском театру одржава шести пут учествовала је и представа из Северне Македоније „За нас почиње живот” мађарског писца Георга Шпира у режији Дејана Пројковског. Играју Биљана Драгићевић Пројковски и Нино Леви.

Мушкарац и жена боре се и лутају животним стазама и никако да савладају проблеме. У тренутку када помисле да је врх висок, а дно дубоко, освоје милионе на лотоу. Представа има много трагикомичних ситуација, али и много комичних дијалога који нас подсећају да је живот леп и без добитка на лутрији, тако да они на крају спале листић са добитном комбинацијом.

Редитељ Дејан Пројковски није крио задовољство због позитивне ре-акције публике, истичући да је осећај био као да су играли у Драмском театру у Скопљу.

„Ово је представа која говори о малом човеку. Текст је савремена ва-ријанта приче какву видимо код Чехова. Ако се три сестре питају каква ће Москва бити кроз 100 година, муж и жена су та два лика после 100 година. Ово је представа о малом човеку са великим сновима, који живи у блату, али на другој страни покушава да сања, јер је сан једина ствар која није забрањена. С друге стране поставља се питање шта ако се снови остваре? То је заправо прича о нама, о човеку као несавршеном бићу. Кажу да је живот време које пролазимо док планирамо како ћемо једног дана живети, лепо добро и срећно. У представи смо видели велике планове главних јунака, заправо један обичан, мали, људски живот“, каже у изјави за позоришни сајт редитељ Дејан Пројковски.

За улогу Жене у представи „За нас почиње живот“ глумица Биљана Драгићевић Пројковски добила је награде за најбољу женску улогу на два фестивала малих форми у Северној Македонији.

„Нино је из Македонског народног театра, ја сам из Драмског театра и први пут смо заједно у некој представи. Добро смо се сложили и уиграли и желимо овој представи дуг живот.“

Нино Леви истиче да је добра реакција публике очекивана и напомиње да су упркос томе што су за овај комад обезбеђене „ситне паре“ из ресорног министарства, Биљана, Дејан и он успели да направе добру представу.

„НАНА“ је огледало нас самих

Зајечарска публика је треће фестивалске вечери Малих позоришних форми, уживала у монодрами „Нана“ коју је по тексту Емила Золе, а у режији Тијане Васић, маестрално одиграла млада глумица Милена Божић.

Ова раскошна прича о сладострасти, о предаји, љубави и људској пожуди приказује нам француско друштво у време Другог светског рата, а у центар збивања ставља прелепу младу девојку из најнижих друштвених слојева. Она доспева у позориште Варијете у Паризу и играјући Венеру постаје миљеница публике. Та заносна девојка по којој се и роман зове Нана, неминовно постаје и предмет опсесије бројних мушкараца са којима се поиграва, због којих пати, због којих и прерано одлази са овог света. Нана је прича о људским нискостима и нагонима. Она је обиље крајности, неко ко је загазио у бару греха. Коначно она је огледало нас самих.

Монодрама „Нана“ је мастер рад Милене Божић, на ФДУ у Београду и тренутно се изводи као представа у оквиру независне продукције. Управо је „Нана“ женски лик из драмског дела, за којим је Милена трагала, са мушким карактерним особинама и храброшћу да преузме иницијативу.

„То је заправо жена која има мушки принцип унутар свог бића, која се не повинује друштвеним нормама, кодексима, а јесте збир своје прошлости, средине, генетике, која ју је таквом створила. Мислим да не постоје женски ликови који су активни субјекти у драмској радњи. Ја сам имала неку визију шта би Нана требала да буде. Када сам прочитала роман и аплицирала за мастер рад, одмах сам знала да бих баш њу желела да радим. Трудила сам се да ухватим ту срж свих страсти, нискости, нагона, који се јављају ирационално у човеку, а чини ми се да је Нана збир свега тога. Жуди више него што јој прија, са друге стране дела више него што мисли. Врло активно узима учешћа у тим својим нагонима и тражи да им утоли глад. Све је то проузроковано примарним нагоном моћи за доказивањем у једној друштвеној хијерархији која има своја правила, али које је Нана одлучила да заобиђе. Иначе публика од града до града је заиста другачија. Често је наша игра пропраћена и смехом и ми смо на то навикли, јер желимо да она буде пре свега једна кабаре представа. Имала сам среће да овај комад играм често и ван Београда и сматрам да је та децентрализација позоришта изузетно важна. Мислим да је заблуда да је у Београду центар културе. Напротив људи из мањих средина су отворенији и некако присутнији јер немају ту привилегију свакодневног одласка у театар“ рекла је глумица Милена Божић.

Милена сматра да је монодрама веома занимљива форма која представља прави изазов за глумца, те говори о њеним унутрашњим борбама и одлукама током припреме ове представе.

„У почетку сам имала ту бојазан када се у мени родила идеја да радим ту врсту форме која јесте најзахтевнија за глумца. Али исто тако мислим да је дивна и благородна јер се кроз такву форму глумац развија. Увек је могуће разрадити је и унапредити и у том смислу пратити њен раст и развој кроз године. Трудила сам се да ова представа буде пре свега динамична и узбудљива. Играм је пуне 4 године од када сам мастерирала, и управо је то дивна ствар која се тиче монодрама, а то је да се играју

годинама.Надам се да ће и ова моја још дуго трајати“ истакла је глумица Милена Божић.

Драматизацију за представу урадили су Милена Божић и Неда Гојковић, композитор и корепетиторка била је Петра Петровић, костимографкиња Јована Пантић, сценограф Никола Николић, док је сценске покрете осмислио Анђелко Берош.

Монокомедија по мери публике

У пуној сали Позоришта, четврте вечери Фестивала малих позоришних форми, зајечарска публика уживала је у монокомедији „Beskompromisni stand up“, коју изводи глумац и драматург Семир Гицић. Ова монокомедија истражује тему „Мале ствари које нас вежу“. Семир Гицић, тесктописац и глумац родом из Новог Пазара, фокусира се на свакодневне ситуације које повезују мале људе и ствара јединствен и дубок уметнички доживљај. У његовим наступима нема простора за псовке, политичке теме, стереотипе о мушко женским односима, вицеове, јефтине метафоре, певање или игру. Уместо тога извођач публици нуди сат и по времена дубоке анализе оних личности којима

недостају основне људске особине, али и многих свакодневних животних ситуација и предрасуда о различитим врстама људи. „Beskompromisni stand up“ је вечерас изведен по 113-ти пут. Како аутор и глумац Семир Гицић каже, представу је направио за свој ђеф и није се надао оваквом пријему код публике, где се за свако гостовање тражи карта више. Овај оргинални уметнички перформанс, заправо је нек врста његове исповести настала кроз анализу људи и разних животних ситуација:

„Као драматург нисам све ово могао да ставим у неку другу форму сем у монодраму. Пуно сам записивао, снимао себе у разним емотивним стањима. Мислио сам да се никада нећу усудити да направим нешто у форми монодраме, али из свега забележеног ипак је настала ова монокомедија. Ово није класични stand up јер ја нисам stand up, није ни класична монодрама већ један перформанс. Зато се и зове тако, јер нема компромиса са публиком, нема подилажења публици. Ја сам тек две године у Stand upу, иако је моја појава у овој форми представе, морам да признам, узела маха и пажњу публике на свим просторима бивше Југославије где сам гостовао. Мислим да је за ову извођачку форму потребна храброст. Ти си окружен публиком која од тебе очекује да је засмејеш. Иако се деведест посто оваквих специфичних форми stand up комедија игра ван позоришта, ја сам желео да је играм искључиво на даскама театра. Оно што публика воли код оваквих извођачких форми је та директност, центар проблема, смех. Мислим да је тај бермудски троугао управо кључ

популарности stand up где важи правило да сваки извођач заправо вуче публику, што је сврстава у један врло поштен уметнички израз“.

Људи су временом почели да имају предрасуду према монодрамама, рекао је Семир Гицић, који поздравља овакве Фестивале где се негују управо овакве уметничке форме:

„Скидам капу што имате Фестивал монодраме и што га негујете. Биће и лепих и тешких година, а монодрама треба увек да се чува. Све је мање позоришних фестивала. Мали фестивали су почели да се гуше, и много је важно да позоришта ван Београда имају своје Фестивале, где ће се и колеге глумци дружити и правити копродукције. Монодрама ће опстати заувек, али је јако важно да има подршку матичног позоришта, града, државе, и мени је заиста част што сам у програму овогодишњег Фестивала у Зајечару“, рекао је глумац Семир Гицић.

Иначе овај глумац је и аутор популарних представа „Пази с киме спаваш“, „Љубавне играрије“, „Имамо дојаву“, „Пиноккио за одрасле“, и многих других. Режирао је представе „Брачни живот“ и „Доктор Буздован“. Семир такође игра у серијама: „Ургентни центар“, „Колегинице“, „Љубав у тишини“, „Попадија“, Тв драми „Хасанагиница“, у филму „Вучје бобице“, као и у Stand up show-у „Реци 8“ на Првој телевизији.

Монодрама о српском сељаку-хероју Великог рата

Публици се у оквиру 6. Фестивала малих позоришних форми представило Прво приградско позориште-Пулс театар из Лазаревца са монодрамом „Е, не дам, бре!“ Комад је по тексту Ненада Карића Карелија режирала директора овог театра Ивана Недељковић, а у главној улози гледали смо Александра Карића.

Ивана Недељковић, директорка Пулс театра, глумица, а сада и по први пут у улози редитеља, каже да се „одважила“ да режира овај комад управо из жеље и дужности према прецима, планини Рудник где је одрасла, реци Колубари али пре свега млађима од себе, да схвате од кога су потекли и да никада не забораве своју прошлост.

Монодрама „Е, не дам, бре“ је 82. премијера Првог приградског позоришта, а коју је публика премијерно гледала маја ове године. Глумац Александар Карић игра свог прадеду, поднаредника Драгослава Карића, који је живот изгубио на планини Рудник у Првом светском рату, бранећи своју земљу. Могао је овај поднаредник да буде од оних који се обогатио копајући ђумур у руднику, али није. Одлучио је да свој живот преда земљи, својим прецима али и покољењима који нису заборавили херојство и храброст тадашњих младића који су своје животе положили за отаџбину. Ово и јесте прича о томе и жеља аутора текста, редитељке и глумца, да испричају причу о људима који нису били кукавице и који су у рату били у свему први.

Са пуно емоција и надахнућа о улози поднаредника Драгослава Карића, свог прадеде, говорио је глумац Александар Карић:

„Монодрама говори о великом херојству српског сељака из 1914-те конкретно из чувене Колубарске битке. Ми публици нудимо пре свега емоцију. Ова монодрама је толико набијена емоцијом да се ја наддам да сам успео да је изнесем и пред зајечарском публиком. Овде имамо прво прозно дело које је написао Ненад Карић, прву режију директорке Иване Недељковић и моју прву монодраму као глумца. Током стварања сви смо дисали као једно. Као Лазаревачко позориште ми смо ову монодраму направили као један дуг према свом граду, а уједно смо желели и да младим људима покажемо шта је заправо прави патриотизам који су наши преци носили у себи. Што се глуме тиче

мени је било лако јер сам ја и у приватном животу резервни официр, а нажалост био сам и учесник оба несрећна рата. Током рада на представи враћале су се емоције из свих тих комора и мојих сећања које сам био затворио. Тако да сам се лако повезао са ликом јер сам ту емоцију природно у себи носио сакривену. Ово је прво приказивање ван Лазаревца, а очекује нас и Фестивал у Источном Сарајеву почетком децембра. Иначе сваком глумцу је велики задатак да игра монодраму, и ја од срца поздрављам овај ваш Фестивал, који негује управо ову уметничку форму“, рекао је глумац Александар Карић.

У улози која симболично представља реку Колубару, гледали смо младу глумицу Мају Софронијевић: „Моја појава у овој монодрами је заправо само једна слика реке Колубаре. Мислим да је ово редитељско решење било интересантно и веома ефектно. Мој лични доживљај тога је да то може бити и симбол ове реке, која је за војника веома значајна, али може представљати и разне друге ствари. Моје виђење ове приче је и да су и жене заправо велики јунаци, јер су оне у рат пратиле своје мужеве, браћу, синове. Ја ту реку заправо доживљавам као симбол живота, и веома сам срећна што сам била део екипе која је радила ову монодраму“, рекла је глумица Маја Софронијевић.

Костим за монодраму „Е, не дам, бре!“ радила је Соња Которчевић, сценографију Невена Шурлан, сценски покрет потписује Ирина Митровић, дизајн светла Радомир Стаменковић, а музику етно група „Траг“, која је уступила нумере на коришћење.

„Улица црвених фењера“

Претпоследње фестивалско вече публика је уживала у глуми сјајне Марије Масал, која је извела монодраму „Улица црвених вењера“, коју је по тексту Љиљане Браловић режирао Јован Љубеновић. Ово је прича о жени са села и њеном несналажењу у свету пуном лицемерја и двоструких аршина. То је прича о односу између мужа и жене, снаје и свекрве, у којој се свака жена може препознати.

Изнети све истине, туге, боли и неправде, задатак је који је остварила драмска уметница Марија Масал, тумачећи лик жене из народа, која се и даље са благим осмехом осврће на свој тежак животни пут. Спремна да заигра и запева комично се поигравајући са сећањима из младости, храбро решава све недаће које је неочекивано угрожавају.

Маријина Бисенија се не зауставља. Она тражи, истражује и поставља питања. Где је крај њеним лутањима, где је Улица црвених вењера, и зашто би требало тамо да се упути. Она свој пут зна, али је публику оставила у дилеми како и куда даље у личној свакодневници ,

подстичући да се сви приупитамо колико смо спремни на промене које живот нуди.

Жанровски ова монодрама је комедија, а Маријин таленат и способност да насмеје гледаоца, чине да се ова представа свуда радо игра. Препознала је то и зајечарска публика и наградила представу громким аплаузом.

За Марију је посебна емоција била да игра на сцени зајечарског позоришта с обзиром на то да је десет година била члан овог театра.

„Сваки пут кад се вратим у Зајечар, увек су исте емоције. То је моје прво позориште. Овде смо радили многе велике комаде и Зајечар ће увек бити моја друга кућа. Иначе у авантуру са монодрамом ушла сам баш са овом представом. С обзиром да сам 2008. остала без посла, направила сам паузу од 7 година и радила неке друге послове. А онда сам се са овом представом вратила глуми, што баш и није било тако лако. Ово је генерално драмска прича, али сам ја морала мало жанровски да је померим, јер би била тешка за гледање да сам је драмски играла. Драго ми је што је публика све време била на ивици, да ли да

заплаче или да се смеје. Моја Бисенија прича тако лагодно, иако су у питању врло тешке теме. Премијера је била марта 2016 -те, и вечерас ми је било 76-то извођење. Иначе, монодрама је дефинитивно најтежи вид играња и велики изазов за глумца. Сами сте на сцени и пре свега морате да нађете добар текст, а затим да људима држите пажњу све време. Да сам члан неког позоришта не верујем да бих се усудила да одиграм монодраму, али стицајем околности изабрала сам ову причу а заузврат, много ми је радости донела моја Бисенија.

Што се тиче Фестивала монодраме, ја то поздрављам и сјајно је да постоји. Позоришта у мањим срединама имају заиста квалитетне представе и ансамбл. Ја бих фестивале само мало више подредила глумцима, да и они буду присутни на оваквим дешавањима, да виде своје колеге, размене искуства, и евентуално успоставе неку нову сарадњу“, рекла је глумица Марија Масал.

Иначе како каже, Фестивали су за њу велика радост, и она до сада у својој колекцији има два Зоранова брка, Јоакима, специјалну награду жирија у Добоју. Глумицу Марију Масал Зајечарци памте по улогама у представама „Женидба и удадба“, „Бертове кочије или Сибила“, „А, Леонардо“, „Мирандолина“.

Исповест од прве пушке до прве метле

Последње вечери 6. Фестивала малих позоришних форми изведена представа „Милунка“ по тексту, режији и у интерпретацији Весне Станковић, глумице Југоловенског драмског позоришта.

Публика је уживала у личној исповести хероине Српских ослободилачких ратова Милунке Савић о животу и смрти, рату, Србији и њеној историји, из угла жене ратника која је добила многа највиша одликовања: Орден за храброст, Карађорђеву звезду са мачевима, медаљу Милош Обилић. Била је једина жена у свету одликована Француским Ратним крстом са палмом, два ордена Легије части.

Прича почиње од њених девојачких дана, које проводи у копаоничком селу Копривници, са две сестре, родитељима и болешљивим братом. Целог живота има изразиту потребу да заштити слабе и угрожене, стога у Први балкански рат одлази уместо брата, преобучена у мушкарца, под именом Милун Савић. Неустрашива у свакој борби, највише позната као бомбаш, бива рањена и њена тајна се открива. Војска стаје уз њу, и иако је у супротностима са војним правилима, задржавају је у јединици.

„Бива рањавана чак девет пута, у седам година ратовања, добија чак дванаест медаља, а после демобилизације рађа девојчицу, усваја још три ћерке и више од тридесеторо деце храни, подиже, школује... Високо цењена од стране француских војних великаша Франшеа Де Переа, Шарла де Гола и Вицеадмирала Гепрата, у Србији завршава као чистачица у банци, а ноћу шије војне униформе и подиже десетину и десетину деце из копаоничких села.

Сама за себе би рекла да је ово - исповест о животу од прве пушке, до прве метле“, истиче ауторка монодраме „Милунка“ Весна Станковић

Представа је прогласена за најбољу на Међународном фестивалу у Земуну 2015. Златна колајна публике "Синиша Дашић", а освојила је и награду "Златни витез" на међународном фестивалу у Москви 2015.

6. ФЕСТИВАЛ МАЛИХ ПОЗОРИШНИХ ФОРМИ од 15. до 20. новембра 2023. године

ПРАТЕЋИ ПРОГРАМ

Потписан протокол о сарадњи зајечарског театра са Фондацијом „Нушић“

У оквиру пратећег програма, првог дана Фестивала малих позоришних форми, у фоајеу позоришта отворена је изложба „Сва лица српског дипломате Нушића“, након чега је представљена „Нушић“ фондација.

Овим је званично отворен још један фестивал у граду на Тимоку, тако да ће после „Зоранових дана“ празник позоришта у Зајечару, трајати још седам дана, рекао је директор Владимир Ђуричић, и додао

„Ово је четврти позоришни Фестивал ове године у Зајечару, чиме се ми изузетно поносимо. У наредним данима видећете 7 представа које ће бити у конкуренцији, и исто толико квалитетних пратећих програма. Радујемо се сарадњи са Нушић фондацијом, чији су представници вечерас са нама.“

Ђуричић је најавио сарадњу зајечарског театра са драмским писцем и председником Уметничког савета фондације „Нушић“, Миодрагом Илићем. Реч је о нашем реномираном писцу чија су се дела изводила на даскама које живот значе, не само у нашој већ и у многим другим замљама. Нека од дела драмског писца Миодрага Илића у наредном периоду покушаће да оживи и Зајечарско позориште, чиме је на обострано задовољство најављена позоришна сарадња. Присутнима је најпре најављен драмски текст „Волите ли Нушића“ која ће како се чуло заживети већ следеће године, а ако буде било среће и брзине можда ће Зајечарско позориште прво поставити најновије дело Миодрага Илића.

„Импесиониран сам оним што сам овде затекао, мада ја редовно пратим активности Центра за културу овога града. Ипак другачије је када дођете овде и затекнете на једном месту све то кондензовано, кроз једну свеобухватност и огроман напор да се све ово организује. Оно што је важно рећи је то да је Зајечар на културној мапи Србије заузео врло импонзантно место. Драго ми је што ће

се сигурно бар две представи по мојим тектовима поставити баш у Зајечару и радујем се тој сарадњи. Једна представа биће преглед Нушићевог живота кроз један низ анегдота из његовог богатог стваралачког рада. Други комад се зове „Арлекинова последња авантура“ и у питању је моја визија Нушића после смрти, а замислите само како би изгледала тужно Србија без Нушића. Биће ми драго што ћу тиме дати свој допринос идућој години, када се обележава 160 година од његовог рођења, и што ћу баш у овој кући имати праизведбе својих текстова“ рекао је најављујући сарадњу са зајечарским позориштем писац Миодраг Илић.

Присутнима се обратио и Небојша Нушић, управник фондације „Нушић“:

„Имамо искрене и велике планове са зајечарским театром. Пре свега имамо текстове великог драмског писца Миодрага Илића, којим ћемо привући пажњу публике и културне јавности наше земље, а коју ће ансамбл позоришта Зоран Радмиловић играти наредне године, која ће бити година великог јубилеја - 150 година од рођења Бранислава Нушића.“

Фондација за развој културе и стваралаштва „Нушић“ основана је 2013. године са мисијом да очува лик и дело великог Бранислава Нушића, али и да промо-више уметност, књижевност и културно наслеђе на простору Србије и суседних држава. Занимљиво је да су просторије Фондације опремљене аутентичним предметима, стварима и намештајем, које је знаменити Бранислав Нушић, користио током своје литерарне и дипломатске каријере.

У фоајеу зајечарског театра потписан је протокол о сарадњи између Фондације „Нушић“ и Народног позоришта Тимочке крајине - Центра за културу „Зоран Радмиловић“. Том приликом директору зајечарског позоришта уручен је сребрњак који је рађен заједно са Политиком, на коме је представљен Нушић као један од 100 најзначајнијих српских великана, а који ће бити изложен у позоришном музеју у Зајечару.

У оквиру пратећег програма, првог дана Фестивала, у Позоришном музеју у Зајечару отворена је изложба карикатура „Сва Нушићева лица у цртежу Зорана Товирца“, свечано откривена биста глумца Ивана Бекјарева, рад мр вајарства Синише Новеског, а дар „Нушић“ фондације и приказан кратак филм који говори о Нушићу као дипломати.

Изложбу је отворио Небојша Нушић, потомак чувеног српског комедиографа и управник „Нушић“ фондације који је објаснио да осам изложених карикатура приказује исто толико области Нушићевог живота и рада: Нушић као драмски писац, Нушић и композитори, Нушић као новинар, Нушић и деца, Нушић као фотограф, дипломата, иницијатор оснивања Павиљона Цвијете Зузорић и као реторичар.

Директор зајечарског театра Владимир Ђуричић, овом приликом је најавио потписивање споразума о сарадњи са „Нушић“ Фондацијом и захвалио на поклону рекавши да је Иван Бекјарев био веома драг гост, велики пријатељ и сарадник позоришта „Зоран Радмиловић“.

„Иван Бекјарев је овде са мном започео фестивала малих позоришних форми и наш договор је био да доживотно буде на челу жирија. Смејали смо се тада тој формулацији али на жалост, тако се десило. На последњем фестивалу на коме је учествовао разболео се од короне, или је већ дошао болестан, и нажалост трагично завршио“, рекао је поред осталог Ђуричић и додао да је било неколико започетих пројеката и много планова са Бекјаревим, који нажалост неће бити реализовани, а да је ова биста за зајечарски театар изузетно вредна.

Бисту је открио Миодраг Мија Илић, књижевник, новинар и дугогодишњи пријатељ нашег прослављеног глумца Ивана Бекјарева.

Горан Бјелановић, стваралац ренесансне профилације

У оквиру пратећег програма 6. Фестивала малих позоришних форми, у Позоришном музеју представљен је портрет Горана Бјелановића, редитеља, књижевника и директора Црногорске кинотеке.

Директор зајечарског позоришта Владимир Ђуричић поздравио је присутне рекавши поред осталог да је веома срећан што читав комплекс позоришног музеја са летњиом сценом Ненад Цигановић” заживео на најлепши могући кроз програме и посете еминентних уметника и културних посленика уопште, како из Србије тако и из земаља у окружењу.

„Велико нам је задовољство што су овде два велика пријатеља ове куће и овог града, људи иза којих стоји огромно дело. Ту је Саша Ердељановић који је више пута био наш гост и са којим ћемо тек сарађивати. Данас ће говорити о Горану Бјелановићу, редитељу, професору, књижевнику са којим такође имамо намеру да радимо у наредним месецима и годинама”, рекао је Ђуричић.

Управник Архива Југословенске кинотеке Александар Саша Ердељановић, сматра да би Горана Бјелановића у најкраћем могли описати као ствараоца ренесансне профилације.

„То је човек који је у себи скупио много талената: за писање, за говорну реч, за филм, позориште, поезију,... дакле личност каквих данас нема много а суштински су нам потребне” истакао је Ердељановић.

Горан Бјелановић је доцент магистар филмске и ТВ режије, директор је Црногорске кинотеке, професор документарног филма на Факултету драмских уметности на Цетињу и гостујући професор на Универзитету за филм, позориште, балет и музику Европа Прима, књижевник, добитник бројних награда И признања за филмску И позоришну делатност. Режирао је престижне свечане академије, више пута је био председник и члан домаћих и међународних филмских, позоришних и поетских манифестација и члан многих комисија и савета. Редовни је члан Православне Академије наука уметности и иновација Србије и Удружења књижевника Црне Горе, истакла је представљајући госта

историчарка уметности Марија Симоновић.

Иако има заиста имресивну радну биографију његов највећи животни успех је, како сам каже, породица.

„Човек треба да има развијену поетику, етику, естетику и духовност. Ако ти се посрећи па имаш та четири елемента, у различитим величинама и количинама, онда си на сваком терену на свом пољу, али највећим животним успехом сматрам изузетан брак са Тамаром и са мојом сјајном децом Богданом, Јованом, Анастасијом и Илијом. То је највећи животни успех и божји благослов”.

Глумци Бранислав Мијатовић и Марија Станковић читали су одломак из „Проклете авлије“ Иве Андрића, по драматизацији Горана Бјелановића. Присутни су имали прилику да виде и Инсерте из његове представе „Балканска царица“ и из документарног филма “Пераст свјетлости и светости”. Бјелановић је на крају изузетно успешне промоције зајечарској публици говорио своју поезију.

Надежда Петровић у средишту Музејског театра

У препуном Позоришном музеју у Зајечару је, у оквиру пратећег програма 6. Фестивала малих позоришних форми, отворена изложба ауторке Душанке Ботуњац и изведена монодрама Весне Станковић у којој игра глумица зајечарског позоришта Марија Станковић, под заједничким називом "Надежда Петровић - живот као љубав на делу".

Историчарка уметности Марија Симоновић на почетку програма је рекла да је од оснивања Позоришног музеја постојала жеља да се у том простору представи музејски театар као предивна форма комуникације са музејском публиком и да се та жеља остварила данас захваљујући сарадњи са Музејем Крајине и Колом Српских сестара из Неготина.

Ауторка изложбе, дипломирана сликарка Душанка Ботуњац истакла је да су изложба и монодрама настале у циљу обележавања 150 година од рођења Надежде Петровић и 120 година од оснивања Кола српских сестара али да је хтела нешто другачији приступ од уобичајеног.

“Желела сам да Надежду Петровић представим, не само као сликарку већ и као једног од оснивача Кола српских сестара, као борца за женска права и великог хуманитарца. Као жену која је поред свог образовања, познавања неколико страних језика, сликарства, фотографије, свој живот посветила хуманитарном и патриотском тако да је и умрла у ваљевској болници од последица заражавања тифусом”, истакла је Ботуњац.

Сценарио за монодраму написала је Весна Станковић, професорка српског језика и књижевности, директорка Музеја Крајине и председница Кола српских сестара у Неготину, користећи архивску грађу и извлачећи оно што је суштински битно и занимљиво.

“Монодрама је базирана на историјским податцима али има ту и лирских елеманата који су базирани на писмима која је Надежда Петровић писала родитељима и родбини. Има ту, наравно и уметничке слободе али све је у оквиру њеног стварног живота са жељом да се прикаже та велика жена која је живот дала не само сликарству него и Србији”, рекла је ауторка.

Кроз изложбу је монодрамом водила глумица зајечарског позоришта Марија Станковић, која је својом изведбом дубоко ганула публику. Рођена је Неготинка, чланица зајечарског позоришног ансамбла има 27 година, глумом се бави од 2021. године када је завршила мастер студије, а за своју прву монодраму каже:

И за ову улогу, као и за остале, припремала сам се истраживањем с тим што је оно много веће и озбиљније с обзиром на то да се ради о стварној личности, жени која је права хероина. Ово је друго извођење моје прве монодраме и оба пута је баш емотивно прихваћена. Више волим кад имам партнера на сцени али овај начин када се шета кроз публику и нема класичне рампе, нема сцене него смо сви једно, доводи до тога да се мешају енергије и осећа се блискост”

Звуком гитаре изведбу је пратио Матеја Војводановић.

„Између природе и човека“

У оквиру пратећег програма 6. Фестивала малих позоришних форми, у галерији Позоришног музеја отворена је изложба слика „Између природе и човека“ примењених уметника Јоване Станчић из Краљева и Ђорђа Симића родом из Лознице.

Како је рекла на отварању изложбе Марија Симоновић, историчар уметности у зајечарском Позоришном музеју већ смо имали прилике да видимо дела афирмисаних уметника, али су врата овог изложбеног простора отворена и за многе младе уметнике чије је стваралаштво тек у замаху. Тако су се зајечарској публици представила 2 млада ликовна уметника, Јована Станчић, која је од маја ове године стипендиста Министарства науке, технолошког развоја и иновација, и Ђорђе Симић, тренутно ангажован као сарадник на предмету Вечерњи акт у статусу младог истраживача истог Министарства.

„Предел и људи, Јоване Станчић и Ђорђа Симића, говоре не само о таленту већ и о раду и посвећености ових младих стваралаца, а о њиховим уметничким достигнућима“, истакла је Марина Цветановић, кустос историчар уметности Центра за културу „Вук Карађић“ из Лознице.

„Иако су на почетку свог стваралачког пута, уметничка инвенција и студиозно третирање ликовних проблема красе дела ово двоје младих доктораната сликарства. На њиховим делима је све исписано : полет, истраживачки дух и вредан рад.

Јована Станчић креће од природе. Њени пејзажи су лишени људи, али су прожети постојањем и духом човека. Интуитивно насликани, валовити и усковитлани предели, обронци, брегови, мочваре, јесу по узору на одређени видик, али обликовани кроз лично разумевање света Јоване Станчић. Овладаност линијом и њеним ликовним значајем нешто је од чега млада уметница полази да би стигла до сувереног израза личних ликовних идеја.“- рекла је Марина Цветановић.

Она је представила и сликарство Ђорђа Симића, који је у свом ликовном опусу фокусиран на човека у разним ситуацијама.

„Портрети које ствара нису тек пуки догађаји из дечијег живота. Аутор кроз лица, снагом израза, доноси поглед усмерен на нешто изван оквира слика, изван тренутка у коме живи. Зрелост овог младог уметника постављена је у све те погледе и слутње, где је он своје проживљено уденоу на лица дечака које среће у свом окружењу, на улицама града, пијацама..На лицу младог дечака, аутор бележи стање душе одраслог човека“, чуло се на отварању изложбе.

Иначе Јована Станчић добитница је награде за најбоље идејно решење за рад под називом „Хемисфера“ на конкурс за идејно решење витража, али и многих других награда.

Ђорђе Симић, између осталог, добитник је студентске награде за сликарство „Миодраг Вујачић Мирски“ за портрет највиших уметничких домета 2021. године.

Обоје су тренутно на докторским студијама Факултета примењених уметности у Београду, и обоје активно излажу своје радове како у земљи тако и у иностранству.

6. ФЕСТИВАЛ МАЛИХ ПОЗОРИШНИХ ФОРМИ

ОД 15. ДО 21. НОВЕМБРА 2023. ГОДИНЕ

Директор Фестивала:

Владимир Ђуричић

Уметнички савет Фестивала :

мр Спасоје Ж. Миловановић, театролог

Наташа Петровић, глумица

Милош Танасковић, глумац

Жири Фестивала:

мр Спасоје Ж. Миловановић, председник

Наташа Петровић, члан

Милош Танасковић, члан

Уредник билтена:

Биљана Глишић

Редакција:

Мирјана Петровић и Лидија Џунов

Фото:

Бојан Крстић

Издавач:

Народно позориште Тимочке Крајине-Центар за културу „Зоран Радмиловић“

За издавача:

Владимир Ђуричић, директор

Техничка припрема:

Никола Дробњаковић

Штампа:

У.Р „Демипринт“ Зајечар

Džon Marek
USPOMENE
SARBE BERBAR

igraju:
Šuškić – Sara Bernar
Pitu, sekretar

ЗА НАС
ОЧНУВА ЖИВОТ

режисер Дејан Пројански
Билана Драгићковић Пројанска
Нико Леви

Milica Božić Petra Petrović
N.A.N.a

Po pozivnicama
Emil Zola
Dramaturzi
Nataša Božićević
Milica Božić
Anđelko
Tijana Mirošević
Nikola Mirošević
Kostimograf
Jovana Pantić
Kulturni radnik
Petra Petrović
Kulturni radnik
Anđelko Bernar
Gledaoci
Dimitrijević
Mica Radović
Ostali radnici
Filip Ilićević

